

ret fordelte. Der foreligger jo ikke endnu nogen statistisk Oplysning om, i hvilket Forhold Sagerne ville blive fordelte imellem de forskjellige Domstole; men man maa ønske, at der, inden den Tid, da disse vigtige Lovforslag ville faae deres endelige Afgjørelse, vil komme til at foreligge et saa rigt statistisk Materiale, at man deraf vil kunne skjønne, hvilken Part af Sagerne der rimeligvis vil komme paa de forskjellige Instanser. Naar jeg nu gaar ud fra den Grundsetning, som jeg har tilladt mig at gjøre gjældende, saa forekommer det mig, at en ganske anden Opfattelse maatte gjøres gjældende, nemlig den, at, naar man har at gjøre med et saa stort Antal Mænd i omtrent ensartede Livsstillinger, saa vil det være rigtigst at lade dem Alle begynde med ens Begyndelsesgænge og at lade dem Alle stige uden Hensyn til at begrænse dem ved Alderstillæg. Hvorfor skulde man f. Ex. stille en Mand, som egner sig særlig til at være Herredsdommer, og som vil faae en ganske egen Slags Sager at behandle, uheldigere i hans særdeles vigtige Post end de Dommere, som blive satte til Landsretterne eller til Spæsteret? Jeg vilde ønske, at en Mand, som særlig egnede sig til at være Herredsdommer — saaledes tillader jeg mig nu at kalde ham — kunde, naar han ønskede det og fandt sin Stilling heldig, og naar han havde vundet den Tillid og Agtelse blandt sine Medborgere i Kredsen, som er nødvendig til hans vigtige Hverv, stige uafhængig af sin Stilling, hvorimod der jo her staaer en Bestemmelse om, hvor høit disse Underdommere kunne stige indenfor hver enkelt Klasse. Der er ogsaa særlige Klasser for dem indenfor selve Kammen. Dette er en Betragtning, som jeg vil hævde, saa godt som jeg kan, for at det ikke fra Først af skal stilles saaledes, som det nu er stillet, nemlig saaledes, at man allerede fra Først af har en ringere Tillid til de ringere Instanser, og saaledes at man nødes til af Lønningerne at bestemme dem som Trin, der staae det ene høiere end det andet. Det Princip, som ligger i de første Paragrafer af denne Lønningslov, kan jeg altsaa ikke tiltræde. Hvad Udgifterne angaar — som jeg allerede engang har tilladt mig at omtale —, da er det ikke for selve Udgifternes Skyld, at jeg gjør Indsigelse. Jeg vil nemlig sige, ligesom det erede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), at, naar man nødes til at opnaa et større Gode end det, man har, saa maa man ogsaa være rede til at yde noget Mere til den nye Institution, som man indskifter. Grunden, hvorfor jeg har ubtalt mig imod disse større Udgifter, er egentlig kun den, at jeg nødvendig vilde have, at Befolkningen sira skulde søle et altfor stort Tryk ved at gaa fra den ene Retsordning over til den anden. Der er jo en Betragtning, som vi ikke maa overse paa dette Omraade, og det er den overordentlig store For-

skjel i Indtægter, som er tilstede mellem de, der give sig af med den private Del af Retsordningen, og de faste Dommere. Naar man ser efter i den Bog, som udgives her i Kjøbenhavn med Hensyn til Indkomstskatten, saa vil man der se, at Sagførerne i Kjøbenhavn ere nogle af de Skatteydere, som have forholdsvis de allerførste Indtægter, og naar man ved Siden deraf ser hen til Dommernes Indtægter, saa viser det sig, at disse ere temmelig ringe i Forhold til de førstnævnte. Naar man nu ser dette, vil man jo ganske vist sige: Naar en ung Mand bestemmer sig til Retsvidensskaben, er der da nogen saadan stor Fristelse til at gaa ind i et saa vigtigt Hverv som Dommerhvervet, naar han paa Forhaand kan sige sig selv, at hans Indtægter aldrig kunne stige længere end til et vist Tal, hvorimod hans Læring, hans Lærebøger, de, der omtrent ere ligestillede med ham i videnskabelig Uddannelse, kunne naae det Tre-dobbelte, ja meget mere? Denne Betragtning maa man jo ikke se bort fra. Nu er det jo ganske vist umuligt her i Danmark med vore Forhold at stille vore Lønninger efter de Konjunkturer, som medføre en stor Forskiel i Indtægter. Det kan man ikke, men der maa gjøres Noget, for at de Stillinger, der ere af saa stor Vigtighed for Samfundets Opretholdelse, ogsaa blive saaledes, at de unge Mennesker kunne finde sig tilfredsstillende ved at ofre deres Kræfter paa et saadant Kald. Den sidste erede Taler har omtalt, at der vilde gaa mange af, naar denne Retsordning blev indført, og det ikke blot blandt Underrettsbetjentene, men ogsaa blandt Dommere i Melleminstansen. Nu spørger jeg med Rette: Hvor skal man nu faae de nye Kræfter fra i det Antal, som her er foreskrevet i Lovforslaget? Der vil jo strax blive en ganske mærkbar Tilgang for de juridiske Kræfter. Jeg vil sige, at der kan være en Del af dem, der nu ere i Sagførerstillinger, som kunne attraa at komme ind i disse mange forskjellige Stillinger som Dommere og Anklagere. Det kan være, men jeg kan ikke se Andet, end at der, hvis det erede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) har Ret, ved Forandrings Indførelse vil blive en høi Grad af Trang til juridiske Kræfter, og det forekommer mig neppe, at disse Bladser fyldestgjørende ville kunne besættes. Men jeg gik jo ogsaa ud fra i min Betragtning, at disse Kollegier af 55 Dommere i Melleminstansen kunde betydelig indskrænktes ved et fælles Dommerkollegium. Naar jeg tager Hensyn til en Udtalelse fra det erede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), hvor han bisaldt Indretningen i Lighed med Sø- og Handelsretten, kunde det jo tænkes, som jeg havde tilladt mig at sige, at, naar man holdt et Dommerkollegium, dette da kunde bestribe de flede Retter omkring i Landet ved hvad jeg vilde kalde Delegerede fra denne Melleminstans og saa Meddomsmænd i mange Sager